

Arrest

nr. 270 700 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VALCKE, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 29 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 januari 2020 en op 4 maart 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 oktober 2020 ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te bezitten. U bent op 1 november 1973 geboren in Sjeheem te Libanon. U bent van religie een soennitische moslima. Kort na uw geboorte bent u verhuisd naar al Damour te Beirut alwaar u woonde tot uw negende. Ten gevolge van de Israëlische invasie en de burgeroorlog in Libanon diende u verschillende keren te verhuizen binnen Beirut. U bent in februari 1991 gehuwd met M.F.(...) (CG X, O.V. X) en samen hebben jullie drie kinderen: F.(...), J.(...) (CG X, O.V. X) en K.(...) (CG X, O.V. X). In 1992 verhuisde u samen met uw echtgenoot naar Libië waar uw echtgenoot op dat moment reeds enige tijd aan de slag was als kapper. In 1996 keerden jullie terug naar Libanon, dit op vraag van uw schoonmoeder. U vestigde zich samen met uw gezin in het Palestijnse vluchtelingenkamp al Shatila te Beirut.

Na jullie terugkeer naar Libanon opende uw echtgenoot een eigen kapperszaak in Shatila. Uw echtgenoot kon hiervoor gebruik maken van een pand dat voordien werd uitgebaat door zijn broer Ah.(...). In 1998 kocht uw echtgenoot de winkel officieel over van zijn broer, dit voor het bedrag van 2.000 dollar. In die periode ontstonden er kleine conflicten in de familie van uw echtgenoot.

In 2008 wou uw schoonbroer de winkel overkopen aan het oorspronkelijke bedrag van 2.000 dollar aangezien hij plannen had om een groot gebouw te bouwen op de plaats waar de zaak van uw echtgenoot zich bevond. Uw echtgenoot weigerde hier echter op in te gaan aangezien de winkel in de tussentijd veel meer geld waard was. Naar aanleiding hiervan begon uw schoonbroer valse geruchten over uw echtgenoot te verspreiden in het vluchtelingenkamp, in casu dat uw echtgenoot informatie zou doorgeven aan de Libanese autoriteiten betreffende het reilen en zeilen in het kamp. Als gevolg hiervan werden u en uw gezin vijandig bejegend door de overige inwoners van het kamp.

In 2009 gaf uw echtgenoot zijn toestemming om enkele werkzaamheden uit te voeren in zijn zaak, in de hoop dat dit de gemoederen zou kalmeren. Dit bleek ijdele hoop.

Op 24 maart 2010 werden uw echtgenoot en uw zoon J.(...) aangevallen door uw echtgenoot zijn broer Ah.(...) en diens zoon. Uw echtgenoot raakte hierbij gewond aan zijn oog en als gevolg hiervan diende hij een klacht in bij de Libanese autoriteiten. Uw schoonbroer werd opgeroepen door de Libanese autoriteiten maar kon na het betalen van smeergeld al na ettelijke uren vrijkomen. Naar aanleiding van zijn klacht werd uw echtgenoot verbaal bedreigd door zijn broer. Zo'n maand later werd uw echtgenoot door zijn broer met een mes aangevallen. Uw echtgenoot raakte hierbij gewond aan zijn bil. Uw echtgenoot diende op vraag van zijn familie geen klacht in tegen zijn broer voor deze feiten. In hetzelfde jaar kwam A.J.(...), een beruchte crimineel en drugsdealer uit het vluchtelingenkamp die behoort tot het PFLP-GC (Jabhat ash-sha'biyya li tahrîr filastîn - al-qiyyâdat al-'âmma), langs in uw echtgenoot zijn zaak. A.J.(...) beschuldigde uw echtgenoot van spionage voor de Libanese autoriteiten. Er ontstond een woordenwisseling waarbij uw echtgenoot uiteindelijk gewond raakte aan zijn been. Voor zijn vertrek dreigde A.J.(...) ermee om uw echtgenoot de volgende keer te doden indien hij bleef samenwerken met de Libanese autoriteiten. Uw echtgenoot besloot om geen klacht in te dienen tegen A.J.(...) omwille van dit incident.

In 2012 en 2013 namen de geruchten over uw echtgenoot zijn vermeende spionage voor de Libanese autoriteiten toe. U alsook uw gezin hadden hier sterk onder te lijden. Zo kregen jullie te kampen met vijandigheden. Daarnaast werden er meermaals verwensingen en dreigementen geuit ten aanzien van uw echtgenoot door de inwoners van het kamp. In 2014 werd uw zoon K.(...) tijdens het voetballen geslagen door W.a.D.(...), een lid van de Muzamet al Jabha Shabiha, nadat hij beschuldigd werd van spionage. Uw echtgenoot heeft deze persoon geconfronteerd waarna er een woordenwisseling ontstond die uitmondde in een schietincident. Niemand raakte hierbij gewond.

Op 26 december 2015 kwam A.J.(...), in het gezelschap van enkele andere leden van zijn bende, opnieuw naar uw echtgenoot zijn zaak. A.J.(...) stelde uw echtgenoot zijn zaak te willen kopen voor zo'n 2.000 dollar. Uw echtgenoot kreeg twee dagen de tijd om na te denken over dit voorstel. Hij werd echter gewaarschuwd dat men, indien hij zou weigeren, de zaak toch gewoon zou innemen. Na A.J.(...) zijn vertrek nam uw echtgenoot contact op met zijn broer H.(...). Uw echtgenoot vermoedde immers dat zijn broer Ah.(...) achter deze actie schuil ging aangezien hij zaken deed met A.J.(...). H.(...) informeerde zich hierover bij uw schoonbroer doch deze ontkende ten stelligste dat hij er iets mee te maken had. Op 28 december 2015 kwam A.J.(...) opnieuw langs in uw echtgenoot zijn zaak. Uw zonen J.(...) en K.(...) waren als enigen aanwezig op dat moment. Er ontstond een woordenwisseling waarbij K.(...) zijn arm gebroken werd en J.(...) verschillende messteken kreeg toegediend. Uw kinderen werden onmiddellijk

naar het ziekenhuis gebracht voor dringende medische zorgen. J.(...) moest met spoed worden geopereerd en diende vervolgens tien dagen in het ziekenhuis te blijven ter recuperatie. De verantwoordelijke van het veiligheidscomité in Shatila, A.W.H.(...), kwam langs in het ziekenhuis om te achterhalen wat er gebeurd was. A.W.(...) raadde uw echtgenoot aan om geen klacht in te dienen tegen A.J.(...) om jullie veiligheid niet verder in het gedrang te brengen. Na deze gebeurtenissen startte uw echtgenoot via zijn broer H.(...) nieuwe onderhandelingen met zijn broer Ah.(...) over de verkoop van uw zaak.

Uiteindelijk verkocht uw echtgenoot zijn zaak voor 5.000 dollar en kocht hij elders in het vluchtelingen-kamp een nieuwe zaak. Met de verkoop van de zaak kwam een einde aan het aanhoudende familiaal conflict. Uw echtgenoot kende hierna geen verdere problemen meer met zijn broer Ah.(...).

Op 7 juli 2017 kwam A.J.(...) naar uw echtgenoot zijn nieuwe zaak om tot een vergelijk te komen. A.J.(...) wou de hele situatie achter zich laten en vroeg uw echtgenoot om zijn haar te knippen. Niet véél later vielen politieagenten uw echtgenoot zijn zaak binnen en arresteerden A.J.(...). Uw echtgenoot besloot om zijn winkel te sluiten en verliet het kamp. Hij vreesde immers dat men hem ervan zou verdenken A.J.(...) te hebben verklikt. Uw echtgenoot dook onder bij een vriend in Saoufar. Hij informeerde ook u en de kinderen over de gebeurtenissen waarna ook u jullie besloten om onder te duiken. Jullie gingen naar Ras al Naba'ah bij uw zus. Na zijn vertrek uit het kamp werd uw echtgenoot gezocht door leden van de groepering van A.J.(...).

Jullie besloten dat uw zonen als eersten het land dienden te verlaten. In het kader van hun vertrek uit Libanon keerde u éénmaal terug naar jullie woning in Shatila om enkele documenten op te halen. Uw zonen verlieten op 2 augustus 2017 Libanon en reisden naar België waar ze op 25 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 4 november 2017 verliet u, samen met uw echtgenoot, Libanon op legale wijze. Jullie reisden via Istanboel (Turkije), Colombia, Panama en Ecuador naar Spanje. Op 20 november 2017 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Spaanse asielinstanties (zie Eurodac hit). Zonder de procedure af te wachten besloten jullie om door te reizen naar België waar jullie op 25 november 2017 aankwamen. Op 29 november 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook uw echtgenoot verzocht diezelfde om internationale bescherming in België.

Ter staving van uw relaas legde u de volgende stukken neer : uw Libanese identiteitskaart (origineel), uw paspoort (kopie), een medisch attest dd. 24.10.2020 (origineel), een medisch attest dd. 04.05.2018 (origineel), een medisch verslag dd. 08.03.2018 (kopie) en een psychologisch attest dd. 28.02.2020 (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen, alsook uit de stukken die u neerlegde, meer bepaald de medische attesten (dd. 24.10.2020, dd. 04.05.2018 en dd. 08.03.2018) en het psychologisch attest (dd. 28.02.2020) van het Sociaal Huis Poperinge blijkt immers dat u te kampen heeft met psychische problemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Zo werd bij aanvang van uw eerste alsook uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS extra benadrukt dat u zelf op eender welk moment een vraag kon stellen, opmerkingen kon geven en dat u op eender welk moment een pauze kon vragen (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 2 en 3 – zie CGVS dd. 04.03.2020, p. 2 en 4). U heeft op geen enkel moment gebruikt gemaakt van deze mogelijkheid. Bovendien gaf u aan het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud aan dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen en had u geen verdere opmerkingen (zie CGVS dd. 04.03.2020, p. 14). In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud haalde u aan dat u veel stress had tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Hierdoor kon u zich niet goed concentreren. Daarnaast had u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niet al uw medicatie ingenomen (zie CGVS dd. 04.03.2020, p. 2). Uit de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud blijkt echter niet dat u toen niet in staat bleek deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Rekening houdend met uw opmerking gemaakt bij aanvang van uw tweede

persoonlijk onderhoud werd u evenwel uitdrukkelijk gevraagd of u opmerkingen had omtrent uw eerste persoonlijk onderhoud. U haalde aan dat u de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud had doorgelezen en maakte hierbij een opmerking over uw paspoort. Voor het overige had u geen opmerkingen aangaande uw eerste persoonlijk onderhoud (zie CGVS dd. 04.03.2020, p. 2). Dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aldus niet in staat zou geweest zijn om uw relaas uit te doeken te doen, dan wel de u gestelde vragen te begrijpen, blijkt aldus niet. Bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud wees de protection officer er bovendien nogmaals uitdrukkelijk op op de hoogte te zijn van uw mentale gezondheidstoestand. Hiermee rekening houdend, gaf de PO ook aan dat het gehoor op een rustige manier zou verlopen, dat de nodige pauzes – die u ook zelf kon aanvragen – zouden worden voorzien én dat u ten allen tijde kon aangeven indien u een vraag niet begreep (zie CGVS dd. 04.03.2020, p. 2).

Uit beide persoonlijke onderhouds bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw (psychologische) toestand tijdens uw persoonlijke onderhouds van die aard was dat het een serene en objectieve behandeling van uw dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Libanon heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U verklaarde Libanon te hebben verlaten, en er actueel niet te kunnen terugkeren, uit vrees voor de veiligheid van uzelf en uw gezinsleden en dit naar aanleiding van uw echtgenoot zijn problemen met A.J.(...). U haalde voorts ook nog aan dat uw echtgenoot jarenlang in een conflict leefde met zijn broer.

Uit wat volgt blijkt duidelijk dat er geen elementen voorhanden zijn om in uw hoofde te beslissen tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaringen aangaande het jarenlange familiaal conflict - van eind de jaren '90 tot en met eind 2015 - tussen uw echtgenoot en zijn broer Ah.(...) en dit naar aanleiding van discussies omtrent uw echtgenoot zijn kapperszaak dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen (alsook uit de verklaringen van uw echtgenoot) blijkt dat deze problemen werden beëindigd met de verkoop van uw echtgenoot zijn zaak eind 2015/begin 2016. Na de verkoop van uw echtgenoot zijn zaak verbleven jullie nog méér dan anderhalf jaar in Libanon. In dit verband verklaarde uw echtgenoot uitdrukkelijk dat er in deze periode geen problemen en/of incidenten meer plaatsvonden met zijn broer (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 27). Ook u benadrukte dat er, met de verkoop van de kapperszaak, een einde kwam aan de jarenlange problemen met uw schoonbroer (zie CGVS S.(...) dd. 04.03.2020, p. 12). Rekening houdend met voorgaande bevindingen dient te worden opgemerkt dat bovengenoemde problemen bijgevolg niet langer actueel zijn en geenszins volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Libanon. In het kader hiervan dient eveneens te worden benadrukt dat uit uw echtgenoot zijn verklaringen duidelijk blijkt dat het langdurig (en met momenten gewelddadig) conflict met zijn broer, en de daaruit volgende problemen, niet de directe aanleiding vormden voor jullie vertrek uit Libanon (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 23). In dit verband verklaarde u, alsook uw echtgenoot, immers uitdrukkelijk dat de problemen die uw gezin ondervonden zou hebben naar aanleiding van uw echtgenoot zijn vermeende rol bij de arrestatie van A.J.(...) de directe aanleiding voor jullie vlucht uit Libanon vormden (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 23 – zie CGVS S.(...) dd. 04.03.2020, p. 9). Dat uw echtgenoot ter staving van zijn verklaringen betreffende het familiaal conflict een proces verbaal en een medisch attest betreffende het door hem opgelopen oogletsel neerlegde wijzigt niets aan voorgaande bevindingen. Deze stukken tonen hoogstens aan dat uw echtgenoot naar aanleiding van het incident in 2010 een klacht heeft ingediend bij de Libanese autoriteiten tegen zijn broer alsook het gegeven dat hij een oogletsel heeft opgelopen. Dient echter opnieuw te worden benadrukt dat uit jullie verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat het conflict tussen uw echtgenoot en zijn broer reeds eind 2015: begin 2016 (zie supra) werd opgelost. Deze stukken tonen dan ook geenszins aan dat jullie omwille van het conflict met uw schoonbroer Libanon in 2017 dienden te verlaten dan wel dat u anno 2020 omwille van dit langdurig familiaal conflict met uw schoonbroer in geval van terugkeer naar Libanon alsnog een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft jullie verklaringen aangaande jullie directe vluchtaanleiding, meer bepaald de problemen in het vluchtelingenkamp al Shatila naar aanleiding van uw echtgenoot zijn vermeende rol bij de arrestatie van A.J.(...), dient te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dit omwille van onderstaande redenen.

Uit jullie verklaringen blijkt dat uw echtgenoot zijn problemen met A.J.(...) hun oorsprong vinden in twee zaken. Enerzijds zou uw schoonbroer Ah.(...), met wie uw echtgenoot jarenlang in conflict lag omwille van zijn kapperszaak, volgens uw echtgenoot beroep gedaan hebben op A.J.(...), een gekende crimineel in het vluchtelingenkamp alsook een lid van de groepering 'Qiyadat al Amma', om uw echtgenoot te dwingen uw zaak alsnog te verkopen aan de geboden prijs. Anderzijds zouden de bewoners van het vluchtelingenkamp, waaronder ook A.J.(...), ervan overtuigd geweest zijn dat uw echtgenoot als informant voor de Libanese autoriteit fungeerde.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat jullie niet aannemelijk hebben kunnen maken dat uw echtgenoot door A.J.(...), dan wel door andere bewoners van het vluchtelingenkamp, verdacht werd van spionage voor de Libanese autoriteiten en/of veiligheidsdiensten. Uit jullie verklaringen blijkt dat uw echtgenoot beschuldigd werd van spionage omwille van de functie van uw halfbroer S.a.H.(...) binnen het Libanese leger (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 27 – zie CGVS S.(...) dd. 04.03.2020, p. 8). Uw echtgenoot verklaarde in dit verband dat men hem, als gevolg van jullie familiale band met Sa.(...), men er hem van verdacht dat hij informatie over het reilen en zeilen in het vluchtelingenkamp doorspeelde aan de Libanese autoriteiten. Dient allereerst te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van zijn kant betreft die hij geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 26 en 27). Dat uw echtgenoot door de inwoners van het Palestijnse vluchtelingenkamp Shatila werd beschuldigd van spionage voor, dan wel van de samenwerking met, de Libanese autoriteiten is bijgevolg geenszins aangetoond. Vervolgens dient te worden aangestipt dat zowel u als uw echtgenoot op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat uw halfbroer Sa.(...) effectief tewerkgesteld was bij het Libanese leger, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen. Zo zijn uw verklaringen, alsook de verklaringen van uw echtgenoot, in verband met uw halfbroer zijn werkzaamheden en functie binnen het Libanese leger uiterst vaag. Zo stelde uw echtgenoot uitdrukkelijk dat het enige wat hij weet over de activiteiten van zijn schoonbroer is dat hij lang heeft gediend in het Libanese leger. Verder kon hij geen details verschaffen. Zo wist hij niet welke rang uw halfbroer had noch wat hij concreet deed binnen het leger. Uw echtgenoot voegde hier wel aan toe dat uw halfbroer zo'n vijf jaar geleden op pensioen zou zijn gegaan (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 12). Ook u kwam niet verder dan te stellen dat uw halfbroer lange tijd actief was binnen het leger. In dit verband verklaarde u dat uw halfbroer het gezin vaak kwam bezoeken tijdens de burgeroorlog in 1982. Tijdens deze bezoeken droeg uw halfbroer een militair uniform (zie CGVS S.(...) dd. 27.01.2020, p. 8). Wat hij precies deed binnen het leger wist u echter evenmin (zie CGVS S.(...) dd. 27.01.2020, p. 8). Het is opmerkelijk dat zowel u als uw echtgenoot niet in staat zijn om enige informatie te verschaffen over uw halfbroer zijn activiteiten bij het Libanese leger. Er kan immers verwacht worden dat u toch enige kennis zou hebben van uw halfbroer zijn werkzaamheden daar dit de reden betrof voor de vele geruchten over uw echtgenoot zijn vermeende spionage-activiteiten. Ter vergoelijking voor jullie gebrek aan informatie stelde uw echtgenoot dat hij geen contact onderhoudt met uw halfbroer (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 12). Dit volstaat geenszins. Bovendien is dit volledig in strijd met uw echtgenoot zijn latere verklaringen waarbij hij plots stelde dat uw halfbroer vaak bij jullie op bezoek kwam in het vluchtelingenkamp (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 28). Het mag verbazen dat uw echtgenoot dergelijke afwijkende verklaringen aflegt met betrekking tot het contact met uw broer. Het is immers niet geloofwaardig dat uw echtgenoot verward zou zijn geweest over het al dan niet hebben van (frequente) contacten met uw halfbroer dan wel over zijn persoonlijke relatie met uw halfbroer. In deze context kan het Commissariaat-generaal zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat uw echtgenoot zijn verklaringen aanpaste naar gelang het hem uitkomt. Voorgaande bevindingen doen reeds in niet geringe mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen als zou uw halfbroer effectief actief zijn geweest binnen het Libanese leger.

Volledigheidshalve kan hier aan worden toegevoegd dat het mag verbazen dat – uitgaande van uw echtgenoot zijn verklaringen dat jullie weinig tot geen contact onderhielden met uw halfbroer – de bewoners in het vluchtelingenkamp überhaupt op de hoogte zouden zijn van uw halfbroer zijn (vermeende) activiteiten daar u noch uw echtgenoot zelf enig idee blijkt te hebben van wat het werk van uw halfbroer exact inhield. Uitgaande van uw echtgenoot zijn latere verklaringen – dat uw halfbroer op regelmatige basis bij jullie thuis langskwam – mag het verbazen dat het volledige vluchtelingenkamp op de hoogte zou zijn geweest van uw halfbroer zijn activiteiten doch jullie er niet in slagen om enige informatie te verschaffen aangaande zijn precieze activiteiten binnen het Libanese leger.

Rekening houdende met voorgaande kunnen dan ook vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw beweringen dat u en uw gezin in het vluchtelingenkamp verdacht werden van samenwerking met de Libanese autoriteiten.

Verder dient te worden opgemerkt dat jullie evenmin aannemelijk hebben kunnen maken dat er enige betrokkenheid was van A.J.(...) in het langdurige familiaal conflict tussen uw echtgenoot en zijn broer Ah.(...) (zie supra). In dit verband verklaarde uw echtgenoot dat zijn broer aanhanger is van een organisatie waartoe ook A.J.(...) behoort, meer bepaald "Jabhat ash-sha'biyya li tahrîr filastîn - al-qiyyâdat al-'âmma", door uw echtgenoot afgekort als "Qiyadat al Amma" (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 25). Uw echtgenoot stelde dat A.J.(...) tegen betaling op tal van vlakken bescherming bood aan zijn broer (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 25). Dit is echter opnieuw een blote bewering van zijn kant die uw echtgenoot geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Voorts is het opvallend dat uw echtgenoot initieel stelde dat zowel zijn broer als A.J.(...) aangesloten waren bij 'Jabha al Shabiha', een andere organisatie die eveneens actief is in het vluchtelingenkamp, waarna hij snel zijn verklaringen moest aanpassen (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 25). Dat uw echtgenoot initieel verward was over de groepering waartoe zijn broer én A.J.(...) behoren mag ook ten zeerste verbazen. Voorts is het eens zo opvallend dat uw echtgenoot de vermeende betrokkenheid van zijn broer bij de "Qiyadat al Amma" niet vermeld heeft op het moment dat hij gevraagd werd naar de politieke activiteiten van zijn familieleden (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 12). Meer zelfs, uw echtgenoot dit uitdrukkelijk gevraagd, beweerde hij ten stelligste dat er niemand van zijn familie betrokken is bij een politieke partij, een beweging en/of een groepering. Uw echtgenoot voegde hier wel aan toe dat zijn oudste broer H.(...) tewerkgesteld is bij een lokale moskee waar hij instaat voor de oproep tot het gebed (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 12). Indien uw schoonbroer Ah.(...) effectief banden heeft met, dan wel op één of andere manier betrokken is bij, de "Qiyadat al Amma", zoals uw echtgenoot met zijn verklaringen wil doen uitschijnen, dan mag het verbazen dat hij dit niet onmiddellijk gemeld heeft toen hij hiernaar gevraagd werd. Voorgaande ondermijnt dan de geloofwaardigheid van uw schoonbroer zijn vermeende activiteiten voor/ betrokkenheid bij de "Qiyadat al Amma".

Daarenboven is het geenszins duidelijk omwille van welke reden(-en) A.J.(...) zich in eerste instantie zou hebben gemoeid in het conflict tussen uw echtgenoot en zijn broer Ah.(...) (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 25). Uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt dat hij eind 2010 voor het eerst heibel kreeg met A.J.(...) (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 25). A.J.(...) zou uw echtgenoot beschuldigd hebben van spionage en hem met de dood bedreigd hebben indien hij zijn activiteiten zou verderzetten (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 20). Op dat moment lag uw echtgenoot reeds méér dan tien jaar in conflict met zijn broer. Uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt dat zijn problemen met zijn broer tot op dat moment grotendeels beperkt bleven tot pesterijen en intimidaties (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 23). Uw echtgenoot gevraagd op welke wijze A.J.(...) uiteindelijk betrokken is geraakt bij het familiaal conflict stelde uw echtgenoot dat A.J.(...) veel belangen heeft in het kamp. Daar men hem verdacht van spionage vormde hij naar eigen zeggen een acute bedreiging voor de illegale activiteiten van A.J.(...) in het vluchtelingenkamp (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 25). Dient echter te worden opgemerkt dat jullie verklaringen betreffende de vermeende beschuldigingen van spionage en/of samenwerking met de Libanese autoriteiten op zich al niet konden overtuigen (zie supra). Dit terzijde, naar wat u, alsook uw echtgenoot, laat uitschijnen werden de (beweerde) geruchten betreffende uw echtgenoot zijn vermeende activiteiten als spion bovendien al véél langer verspreid binnen het vluchtelingenkamp (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 19 – zie CGVS S.(...) dd. 04.03.2020, p. 8). Deze geruchten en beschuldigingen vormen dan ook geen verklaring voor de plotse betrokkenheid van A.J.(...). Uw echtgenoot geconfronteerd met voorgaande vaststelling stelde hij dat zijn broer hoogstwaarschijnlijk contact heeft opgenomen met A.J.(...) om hem te bedreigen. Volgens uw echtgenoot om zelf niet méér in de schijnwerpers te lopen na twee eerdere incidenten waarbij uw echtgenoot fysiek zou zijn aangevallen door zijn broer (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 26). Opnieuw komt uw echtgenoot hier niet verder dan het uiten van blote beweringen. Hij slaagt er met zijn verklaringen geenszins in om te duiden waarom A.J.(...) vanaf eind 2010 betrokken werd in het familiaal conflict. Bovendien stelde uw echtgenoot dat na het incident eind 2010, waarbij A.J.(...) hem naar eigen zeggen bedreigde en tussen zijn benen zou hebben geschoten, er géén incidenten of dreigementen méér plaatsvonden en dit tot eind 2015 (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 26). Indien uw schoonbroer effectief beroep had gedaan op A.J.(...) om uw echtgenoot te bedreigen, dit opdat uw echtgenoot alsnog zijn zaak zou verkopen tegen de gevraagde prijs, én J.(...) uw echtgenoot ook zelf als een bedreiging zag voor zijn illegale activiteiten gezien men ervan overtuigd was dat uw echtgenoot fungeerde als informant voor de Libanese autoriteiten, mag het wel ten zeerste verbazen dat A.J.(...) uw echtgenoot na dit éénmalig incident in 2010 gedurende vijf jaar ongemoeid zou hebben gelaten.

Bovenstaande bevindingen ondermijnen reeds in niet geringe mate de waarachtigheid van jullie verklaringen betreffende jullie problemen met A.J.(...).

Wat betreft de concrete problemen die uw echtgenoot naar eigen zeggen ondervonden zou hebben met A.J.(...), meer bepaald het incident eind 2010 waarbij uw echtgenoot met de dood bedreigd werd alsook de incidenten in 2015 waarbij ook uw beide zonen gewond zouden zijn geraakt (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 17 en 18), dient dan weer te worden opgemerkt dat uw echtgenoot zich beperkt tot het uiten van loutere beweringen die hij niet weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs (zie infra). Zoals hierboven ook reeds aangehaald is het geenszins aannemelijk, ingeval van een waarachtig relaas, dat A.J.(...) uw echtgenoot, nadat hij hem eind 2010 met de dood zou hebben bedreigd, vervolgens gedurende een periode van vijf jaar met rust liet. Uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt dat er in de periode tussen eind 2010 en eind 2015 geen persoonlijk contact was tussen hun beide. Uw echtgenoot benadrukte daarboven dat er geen incidenten meer plaatsvonden met A.J.(...) (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 26). Nochtans beweerde uw echtgenoot terzelfdertijd dat de haat van A.J.(...) jegens hem in deze periode, i.c. 2010 – 2015, groter en groter werd, dit daar hij ervan overtuigd was dat uw echtgenoot de enige informant was in het vluchtelingenkamp en uw echtgenoot als gevolg hiervan een directe bedreiging vormde voor de drugsdealers in het kamp (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 26). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat dit alles geenszins aannemelijk is.

Dat uw echtgenoot in het kader hiervan verschillende medische attesten aangaande J.(...)s verwondingen naar aanleiding van het steekincident eind 2015 neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie.

Uit de voorgelegde medische stukken kan enkel worden afgeleid dat uw zoon J.(...) gewond raakte bij een aanval met een mes. Echter, de door uw echtgenoot voorgelegde attesten vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin uw zoon zijn verwondingen heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de (fysieke of mentale) gezondheidssituatie van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Uit het medisch rapport uit Libanon blijkt dat J.(...) zijn verwondingen opliep bij een mesaanval en als gevolg hiervan geopereerd diende te worden. In het medisch attest uit België werden bijkomend vaststelling gemaakt van verscheidene littekens op uw zoon zijn lichaam. Er worden in de verschillende attesten echter geen verdere uitspraken gedaan over de omstandigheden waarin noch het tijdstip waarop uw zoon zijn letsels opliep. Evenmin spreken de attesten zich uit over de identiteit van de dader. Dat de letsels en littekens dus het gevolg zouden zijn van een aanval door A.J.(...), zoals jullie met jullie verklaringen willen doen uitschijnen, en dit mede naar aanleiding van een familieconflict dat jarenlang aansleepte, is dan ook geenszins aangetoond met deze attesten. Bovendien kan worden opgemerkt het medisch attest uit Libanon gedateerd is op 25 juli 2017, zo'n anderhalf jaar na de vermeende aanval op J.(...). Uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt dat dit attest werd opgesteld op vraag van zijn broer H.(...) (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 18). Dit plaatst extra vraagtekens bij de bewijswaarde van het attest. Dient tot slot nog te worden opgemerkt dat het Libanese medische attest een louter met de hand geschreven attest betreft waaraan hoe dan ook geen bewijswaarde aan kan worden toegekend temeer daar dit document door éénieder kan zijn opgesteld. Dat uw zoon eind 2015 het slachtoffer werd van een aanval door A.J.(...) daar hij weigerde om de kapperszaak te verlaten is geenszins aangetoond. Voorts is het bevreemdend dat, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw beide zonen (dringend) medische zorgen dienden te krijgen naar aanleiding van dit incident, u geen enkel stuk neerlegt betreffende K.(...) zijn verwondingen (zie CGVS 27.01.2020, p. 17 en 18). Uit uw verklaringen blijkt immers dat K.(...) zijn arm werd gebroken naar aanleiding van de aanval in uw zaak en bijgevolg eveneens naar het ziekenhuis werd overgebracht waar hij medische zorgen kreeg toegediend. Dat u wel in staat bent medische stukken voor te leggen ter staving van J.(...)s verwondingen doch geen documenten kan voorleggen betreffende K.(...) die bij dezelfde aanval zou zijn verwond én, net als J.(...), naar het ziekenhuis werd gebracht waar hij op hetzelfde moment werd verzorgd, mag dan ook verbazen. Indien uw verklaringen aangaande de aanval in uw kapperszaak waarbij uw beide zonen gewond raakten kan logischerwijs worden verondersteld dat u ook betreffende K.(...)s fysieke toestand na de aanval enig stavingsstuk zou kunnen voorleggen.

Naast voorgaande wordt de waarachtigheid van uw echtgenoot zijn problemen met A.J.(...) voorts ook verder onderuit gehaald door de vaststelling dat uw echtgenoot ook tussen eind 2015 en juli 2017 niets meer gehoord heeft van, noch problemen heeft ondervonden met, A.J.(...). Dit ondanks zijn verscheidene niet mis te verstane dreigement(-en) in de voorgaande jaren ten aanzien van uw echtgenoot omwille

van de geruchten over zijn vermeende activiteiten als spion voor de Libanese staat én de bedreiging die uw echtgenoot voor hem en zijn illegale activiteiten vormde (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 27). Zo stelde uw echtgenoot in dit verband het volgende: "Er zijn geen problemen geweest na de verkoop van de zaak aan (mijn) broer Ah.(...) met A.J.(...). Wel de arrestatie van A.J.(...) heeft bewijs voor bepaalde groeperingen dat ik die persoon heb verklikt aan de Libanese overheid. Er zijn geen intimidaties geweest met die persoon" (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 27). Het mag verbazen dat, indien A.J.(...) uw echtgenoot effectief verdacht van spionage voor de Libanese autoriteiten en hem als een bedreiging zag, het feit dat uw echtgenoot eindelijk toegaf de zaak aan zijn broer terug te verkopen, voor A.J.(...) voldoende was. Er kan immers niet worden ingezien hoe dit A.J.(...) ervan zou hebben kunnen behoeden dat uw echtgenoot alsnog, via zijn vermeende contacten met de Libanese overheid, zijn illegale activiteiten in het kamp zou boycotten. Uw echtgenoot stelde nochtans dat voorafgaand aan het incident eind 2015, waarbij jullie beide zonen gewond zouden zijn geraakt, A.J.(...) zijn haat jegens hem groter en groter was geworden, dit daar men ervan overtuigd was dat uw echtgenoot de enige informant was in het vluchtelingenkamp en uw echtgenoot als gevolg hiervan een directe bedreiging vormde voor de drugsdealers in het kamp (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 26). Dat A.J.(...) uw echtgenoot dan, volgend op zijn akkoord de zaak aan zijn broer terug te verkopen, voor het overige gewoon met rust zou hebben gelaten, is geenszins logisch. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw echtgenoot zijn vermeende problemen met A.J.(...). Dat A.J.(...) dan uiteindelijk in juli 2017 bij uw echtgenoot in de kapperszaak kwam omdat hij de strijdbijl wilde begraven, kan, in licht van voorgaande, dan ook ten zeerste worden betwist. Dit eens te meer gezien uw echtgenoot zelf aangaf dat er al ruim anderhalf jaar niets meer was gebeurd daar het conflict reeds opgelost was.

Verder is het geenszins duidelijk waarom men uw echtgenoot, alles bijeengenomen, zou beschuldigen van de arrestatie van A.J.(...). In dit verband verklaarde u, alsook uw echtgenoot, dat de bewoners van het vluchtelingenkamp er allemaal vanuit gingen dat uw echtgenoot A.J.(...) verklikte bij de Libanese autoriteiten (zie CGVS S.(...) dd. 04.03.2020, p. 9 – zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 22 en 27). Dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit weerom een blote bewering betreft. Voorts dient te worden opgemerkt dat uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt dat A.J.(...) op de dag van zijn aanhouding voor het eerst in uw echtgenoot zijn zaak kwam. Uw echtgenoot had op dat moment al gedurende anderhalf jaar geen contact meer gehad met A.J.(...) (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 22). Op welke wijze uw echtgenoot op de hoogte zou zijn geweest van A.J.(...) zijn komst naar de zaak, en bijgevolg de bevoegde Libanese instanties hiervan op de hoogte zou hebben kunnen brengen, is dan ook geenszins duidelijk. Daarenboven stelde u, net als uw echtgenoot, dat de Libanese veiligheidsdiensten reeds enkele minuten na de komst van A.J.(...) naar uw zaak overgingen tot zijn arrestatie (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 22 – zie CGVS S.(...) dd. 04.03.2020, p. 12). Ook hiermee rekening houdend mag het verbazen dat A.J.(...) zelf, dan wel zijn handlangers of anderen, uw echtgenoot verdacht zouden hebben van het doorspelen van deze informatie. Dat uw echtgenoot hetzij op voorhand precies zou geweten hebben wanneer A.J.(...) zou langskomen en de autoriteiten hiervan voor zijn komst zou hebben kunnen inlichten, hetzij kans zou gezien hebben om, in de paar minuten na de binnenkomst van A.J.(...) in de zaak, onopgemerkt de autoriteiten te informeren waarna deze quasi direct terplaatse waren, is geenszins aannemelijk.

Uw echtgenoot gevraagd omwille van welke reden(-en) hij juist verdacht werd van enige betrokkenheid bij de arrestatie stelde hij dat dit het gevolg was van de jarenlange en hardnekkige geruchten over zijn vermeende activiteiten als informant (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 27). Kan hier echter opnieuw opgemerkt worden dat jullie op geen enkele manier aannemelijk hebben gemaakt dat uw echtgenoot effectief beschuldigd werd van spionage (zie supra). Uit wat hier net boven werd aangehaald, blijkt dat dit bovendien hoe dan ook geen steek houdt.

Dient eveneens te worden opgemerkt dat uit uw echtgenoot zijn verklaringen ten aanzien van de DVZ, alsook uit zijn verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal, blijkt dat er 282 openstaande aanhoudingsmandaten waren voor A.J.(...) (zie vragenlijst CGVS M.(...) dd. 16.07.2018, vraag 5). Daarnaast legde uw echtgenoot ook verscheidene (kranten-)artikels neer met betrekking tot A.J.(...) zijn illegale activiteiten in het vluchtelingenkamp. Hieruit kan opgemaakt worden dat zowel de Libanese autoriteiten, net als de bewoners van het vluchtelingenkamp, op de hoogte waren van A.J.(...) zijn activiteiten (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 19). In het licht van deze bevindingen én rekening houdende met het geheel van voorgaande, mag het duidelijk zijn dat jullie geenszins hebben weten te overtuigen dat men enkel uw echtgenoot zou kunnen verdenken A.J.(...) te hebben verklikt. Het is immers duidelijk dat A.J.(...) gekend was bij de Libanese staat én dat er verscheidene personen reeds klacht hadden ingediend tegen A.J.(...) als gevolg van zijn (criminele) activiteiten. In de marge dient te worden opgemerkt dat het wel héél toevallig is dat, nadat uw echtgenoot gedurende anderhalf jaar geen

contact heeft gehad met A.J.(...), deze op de dag dat hij terug contact gezocht zou hebben met uw echtgenoot onmiddellijk gearresteerd werd. Dat uw echtgenoot in het kader van zijn verklaringen verscheidene artikels betreffende de activiteiten van A.J.(...) neergelegde wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. De voorgelegde artikels bevestigen de veiligheidsproblemen gelinkt aan de verkoop van drugs in het vluchtelingenkamp, tonen aan dat A.J.(...) één van spilfiguren binnen de drugshandel is – feiten die op geen enkele manier door de Commissaris-generaal worden betwist – alsook dat hij verstek werd veroordeeld. Dat A.J.(...) momenteel nog steeds wordt gezocht door de Libanese autoriteiten, dan wel reeds gearresteerd werd, omwille van zijn criminele activiteiten in het vluchtelingenkamp wordt evenmin betwist. Nergens in de artikels wordt echter enige link gemaakt met u, uw familie dan wel de problemen die jullie zouden gekend hebben met Ahmed Jabar. Uw echtgenoot verklaarde ook zelf uitdrukkelijk dat u noch uw familie in de voorgelegde artikels worden vermeld (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 19).

Verder is het ook wel heel opmerkelijk dat de “Qiyadat al Amma”, de groepering waarbinnen A.J.(...) actief was én die uw echtgenoot ervan verdacht A.J.(...) te hebben verklikt, amper moeite heeft gedaan om uw echtgenoot te vinden na de arrestatie van A.J.(...) en uw echtgenoot zijn vlucht uit het kamp. Uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt dat men, met uitzondering van een éénmalige zoekactie op de dag van zijn vlucht, schijnbaar geen verdere inspanningen heeft geleverd om hem te vinden (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 22). Bovenstaande geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van “Qiyadat al Amma” om uw echtgenoot (alsnog) te vinden, dit in tegenstelling tot wat uw echtgenoot met zijn verklaringen wil doen uitschijnen. Dat men slechts éénmaal naar uw echtgenoot zou zijn komen zoeken, én dit enkel in zijn kapsalon, is geenszins logisch. Indien men er werkelijk van overtuigd was dat uw echtgenoot als informant fungeerde voor de Libanese staat, en uw echtgenoot direct verantwoordelijk werd geacht voor de arrestatie van A.J.(...), is volstrekt onaannemelijk dat men niet meer inspanningen zou doen / hebben gedaan om uw echtgenoot te vinden én bovendien enkel / éénmalig op de plaats waar de arrestatie plaatsvond naar uw echtgenoot zou hebben gezocht. Indien uw echtgenoot daadwerkelijk A.J.(...) zou hebben verklikt, is het immers weinig waarschijnlijk dat hij gewoon in zijn kapsalon zou zijn blijven verder werken. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw echtgenoot zijn beweerde problemen en voorgehouden vrees. Dat uw echtgenoot in het kader hiervan een attest van het veiligheidscomité neerlegt wijzigt evenmin iets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval.

Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat het attest van het veiligheidscomité met betrekking tot uw echtgenoot zijn problemen met A.J.(...) een loutere weergave is van hetgeen zijn broer H.(...) ten aanzien van hen verklaarde. Het toont geenszins aan dat de aangehaalde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden. Daarenboven strookt de inhoud van het attest niet met uw echtgenoot zijn verklaringen. Zo staat er in het attest dat uw echtgenoot de verantwoordelijken van het kamp heeft ingelicht over de illegale activiteiten van A.J.(...) in het vluchtelingenkamp waardoor jullie zonen met de dood werden bedreigd (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 17). Uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt echter dat hij nooit een klacht heeft ingediend tegen A.J.(...) daar hij schrik had dat hierdoor de situatie zou escaleren (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 26 en 27). Uw echtgenoot maakte evenmin melding van een eventuele aangifte van deze persoon bij de kampverantwoordelijken. Dat jullie zonen met de dood werden bedreigd omwille van deze vermeende aangifte klemt bijgevolg eveneens met uw echtgenoot zijn eigen verklaringen (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 22).

Wat betreft jullie verklaringen dat verschillende personen naar uw echtgenoot hebben geïnformeerd bij zijn familieleden dient te worden opgemerkt dat uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt dat enkel naar uw echtgenoot zijn algemeen welzijn werd gevraagd. Zo zou men bijvoorbeeld aan uw schoonbroer H.(...) gevraagd hebben of alles in orde was met uw echtgenoot (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 28). Ook u verklaarde in dit verband dat één van uw vriendinnen, een zekere Fatima die in hetzelfde gebouw als jullie woonde, op een gegeven moment door onbekenden benaderd werd. Men zou gevraagd hebben naar de verblijfplaats van uw gezin (zie CGVS S.(...) dd. 04.03.2020, p. 13). Los van het feit dat jullie jullie verklaringen hieromtrent ook geenszins weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat jullie hoe dan ook geenszins hebben weten te overtuigen dat naar jullie werd geïnformeerd door uw echtgenoot zijn voormalige belagers / leden van de ‘Qiyadat al Amma’, laat staan door mensen die kwade bedoelingen hadden. Uw echtgenoot verklaarde dat hij vermoedde dat zijn familieleden werden aangesproken door leden van de ‘Qiyadat al Amma’, en niet gewoon door geïnteresseerde bewoners uit het vluchtelingenkamp, omdat zijn familie die indruk kreeg. Zo stelde uw echtgenoot in dit verband het volgende “Daarvoor kwam die persoon bijvoorbeeld niet bij H.(...) om alleen maar ‘hoi’ te zeggen.

Waarom zegt hij nu 'hoe gaat het met jou en hoe is het met M.(...)'. Dat is eigenlijk heel aandachtig. Daarom hebben ze die indruk" (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 28). Dit zijn echter loutere veronderstellingen van uw echtgenoot zijn kant die geenszins door concrete elementen worden gestaafd. Uit niets blijkt dat diegenen die naar jullie kwamen vragen linken hebben met 'de 'Qiyadat al Amma' en / of kwaad in de zin hadden. Ook u kwam niet verder dan het formuleren van loutere veronderstellingen. Zo stelde u in dit verband dat u niet veel kennissen heeft in het kamp en u zich niet kan inbeelden wie er anders naar u of uw gezin zou zijn komen vragen (zie CGVS S.(...) dd.04.03.2020, p. 13). Het mag duidelijk zijn dat dit evenmin volstaat om voorgaande bevindingen te weerleggen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 27 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20200327_2.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Aanvankelijk lieten de Libanese ordediensten en het leger de demonstraties toe en beschermden demonstranten tegen aanvallen van reldmakers en vermeende aanhangers van Amal of Hezbollah. Naarmate de protesten ook in november aanhielden, beantwoordden de Libanese autoriteiten deze tegen het einde van de maand en de daarop volgende maanden met buitensporig geweld. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio. Het Libanese leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS, voorheen gekend als Jabhat al-Nusra (JN) of Jabhat Fatah al-Sham (JFS), enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië. Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit individuele gewelddaden van criminele of clan gerelateerde aard. De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen. In een poging het staatsgezag in de regio te herstellen, lanceerde het leger in 2018 een veiligheidsplan bestaande uit een zware militaire ontplooiing, raids en arrestaties van gezochte criminelen. Ook in 2019 vielen er verschillende doden en gewonden tijdens deze militaire raids, doch nagenoeg uitsluitend onder de soldaten en de geïdentificeerde criminelen.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De

laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag in november 2015., In juni 2019 slaagde een aanhanger van IS er wel in om een aanslag te plegen op twee controleposten te Tripoli. De dader zou als lone wolf gehandeld hebben.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen op eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om een escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten.

In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie in het kamp te verbeteren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al Hilwah en Mieh Mieh leidde de voorbije jaren niet tot significante volksverplaatsingen, maar slechts tot tijdelijke ontheemding.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw Libanese identiteitskaart en uw paspoort bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw herkomst. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat betreft de verschillende medische- en psychologische attesten uit België dient te worden opgemerkt dat op basis hiervan niet besloten kan worden dat u geen toegang zou kunnen krijgen tot de gezondheidszorg in Libanon inzake uw medische én psychische problemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds 2015 te kampen heeft met psychische problemen én u voor uw vertrek uit Libanon in behandeling was bij een arts (zie CGVS dd. 04.03.2020, p. 3). De door u aangehaalde medische én psychische problemen kunnen bijgevolg niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, in casu een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van uw echtgenoot en uw zonen werd door de Commissaris-generaal beslist tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1A en 1D van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst wijst verzoekster op haar psychologische problemen waarmee zij, naar eigen zeggen, sinds de incidenten in Libanon kampt. Zij stelt: *"De psychologische kwetsbaarheid en de erbarmelijke levensomstandigheden kunnen weldegelijk een individueel element vormen die ervoor zorgen dat de verzoekster onderworpen wordt aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.*

Het CGVS maakt in de bestreden beslissing op dit punt geen enkele afweging en bespreekt de psychologische problemen van de verzoekster enkel onder luik van de procedurele noden. Het CGVS erkent dan ook dat de verzoekster psychologische problemen heeft, doch stelt dat deze geen weerslag zouden hebben gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud.

De psychologische problemen worden echter niet in aanmerking genomen bij de bepaling van de kwetsbaarheid van de verzoekster, niet in het kader van het asielrelaas noch in het kader van de nood aan subsidiaire bescherming."

Zij legt voorts een psychologisch verslag neer van 26 november 2020 (stuk 23) waaruit haar kwetsbaar profiel zou blijken. Zij benadrukt dat zij kampt met heel veel stress die te wijten is aan verschillende elementen zoals de gebeurtenissen in het land van herkomst alsook haar onzeker verblijfsstatuut. Zij geeft tevens aan dat zij depressieve gedachten kent alsook slaap- en concentratieproblemen en vlagen van dissociatie heeft. Verzoekster is gegriefd door het feit dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met haar psychologische kwetsbaarheid, noch bij het asielrelaas noch bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming en stelt: *"Een psychologische kwetsbaarheid kan er immers toe leiden dat een persoon bij terugkeer naar haar land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling zal moeten ondergaan. Dit zeker het geval gelet op de specifieke situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon."*

Vervolgens tracht verzoekster de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande de geloofwaardigheid van haar relaas te weerleggen.

Verzoekster gaat nog in op de humanitaire situatie in het vluchtelingenkamp Shatila. Zij benadrukt haar psychologische problemen en wijst erop dat zij hiervoor wordt opgevolgd door een psycholoog. Zij meent dat deze opvolging in het vluchtelingenkamp Shatila onmogelijk zal zijn. Verzoekster verwijst hiertoe naar de zogenaamde UNRWA-crisis en citeert uitgebreid uit landeninformatie en andere bronnen waarbij zij concludeert dat UNRWA zijn mandaat niet meer daadwerkelijk kan uitoefenen. In dit verband wijst zij er nog op dat zij en haar gezin jarenlang steun genoten van UNRWA in Shatila. Zij klaagt nog aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de impact van de COVID-19 pandemie.

Verzoekster kaart tevens de algemene veiligheidssituatie in Libanon aan en stelt dat het actueel praktisch onmogelijk is voor Palestijnse vluchtelingen om naar dat land terug te keren. Zij werpt op dat zij niet naar Libanon kan terugkeren omdat zij dan zou worden gescheiden van haar gezinsleden, die om praktische redenen niet kunnen terugkeren.

Ter ondersteuning van haar verzoekschrift voegt verzoekster de volgende documenten:

3. COI Focus, *Palestinian territories - Lebanon: The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*, 9 augustus 2019;
4. THE MEDIA LINE, *UNRWA Schools open despite financial crisis*, 2 september 2019;
5. ALJAZEERA, *Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained*, 2 september 2019;

6. UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*, december 2017;
7. ASHARQ AL WASAT, *Gazans protest reduction in services by UNRWA*, 2 maart 2020;
8. ALJAZEERA, *UNRWA boss resigns amid probe into misconduct claims*, 6 november 2019;
9. IPS, *Agentschap voor Palestijnse vluchtelingen in diepe crisis na ontslag chef*, 8 november 2019;
10. UNRWA, *Updated UNRWA flash appeal for the Covid-19 response*, 8 mei 2019;
11. EURO-MEDITERRANEAN HUMAN RIGHTS MONITOR, *Reduction of UNRWA services, impact on Palestine refugees*, 4 maart 2018;
12. AUSTRALIAN GOVERNMENT, *DFAT, Country information report Lebanon*, 19 maart 2019;
13. NANSEN, *De beschermingsnood van Palestijnse kinderen in Libanon*, 7 juli 2020;
14. MIDDLE EAST MONITOR, *Palestinian woman killed in gunbattle between drug dealers Lebanon camp*, 9 juni 2020;
15. legerdienstkaart van haar schoonbroer;
16. attest Veiligheidscomité Shatila m.b.t. betrokkenheid Ah.F. bij Alqyada Al-Ama van 23 november 2020;
17. medisch attest J.F. van 17 november 2020;
18. medisch attest K.F. van 17 november 2020;
19. attest Veiligheidscomité Shatila van 25 juli 2017;
20. attest Veiligheidscomité Shatila met actualisering van 17 november 2020;
21. attest Veiligheidscomité Shatila aanvulling van 23 november 2020;
22. attest UNRWA van 17 november 2020;
23. verslag psychologische begeleiding van 26 november 2020.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoekster maakt op 26 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met een brief van professor Diana Allan van het Departement van Antropologie en Instituut voor de Studie van Internationale ontwikkeling aan de McGill University in Canada van 10 januari 2021.

3.2. De verwerende partij maakt op 1 februari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een actualisatie wordt gemaakt van veiligheids-situatie in Libanon. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie*" van 11 januari 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat zij Libanon heeft verlaten naar aanleiding van de problemen van haar echtgenoot met A.J. die zouden zijn ontstaan uit een jarenlang conflict tussen haar echtgenoot en zijn broer Ah. omwille van zijn kapperszaak. Nadat haar echtgenoot zou hebben geweigerd zijn zaak aan zijn broer te verkopen, zou deze laatste valse geruchten hebben verspreid over haar echtgenoot, namelijk dat hij informatie zou doorgeven aan de Libanese autoriteiten omtrent het reilen en zeilen in het kamp. Om haar echtgenoot te dwingen zijn zaak alsnog te verkopen aan de geboden prijs, zou haar schoonbroer Ah. een beroep hebben gedaan op A.J., een gekende crimineel in het vluchtelingenkamp alsook een lid van de groepering ‘Qiyadat al Amma’. A.J. zou er bovendien ook, naast andere bewoners van het vluchtelingenkamp, van overtuigd zijn dat haar echtgenoot als informant voor de Libanese autoriteit fungeerde.

5.2. De commissaris-generaal besluit vooreerst dat de aangevoerde problemen naar aanleiding van het jarenlange familiaal conflict tussen verzoeksters echtgenoot en zijn broer Ah. niet langer actueel zijn nu uit haar verklaringen en uit die van haar echtgenoot blijkt dat dit conflict reeds eind 2015 – begin 2016 werd opgelost. Dit conflict met haar schoonbroer en de problemen die daaruit zijn voortgevloeid, volstaan derhalve niet om aan te tonen dat zij actueel nood heeft aan internationale bescherming.

Wat betreft haar verklaringen omtrent de problemen van haar echtgenoot met A.J. die voor verzoekster en haar gezin de aanleiding zouden hebben gevormd om Libanon te verlaten, stelt de commissaris-generaal dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Hij stelt onder meer vast dat (i) zij noch haar echtgenoot aannemelijk hebben kunnen maken dat haar echtgenoot door A.J., dan wel door andere bewoners van het vluchtelingenkamp, werd verdacht van spionage voor de Libanese autoriteiten en/of veiligheidsdiensten, (ii) zij evenmin aannemelijk hebben kunnen maken dat er enige betrokkenheid was van A.J. in het langdurige familiaal conflict tussen haar echtgenoot en zijn broer Ah., (iii) het niet duidelijk is omwille van welke reden(en) A.J. zich in eerste instantie zou hebben gemoeid in het conflict tussen haar echtgenoot en zijn broer Ah., (iv) het een loutere bewering is dat A.J. iets zou te maken hebben met het incident eind 2010 waarbij haar echtgenoot met de dood werd bedreigd alsook de incidenten in 2015 waarbij haar beide zonen gewond zouden zijn geraakt, (v) de Belgische en Libanese medische attesten aangaande de verwondingen van J. geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin haar zoon zijn verwondingen heeft opgelopen en er overigens vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de bewijswaarde van het medisch attest uit Libanon, (vi) haar echtgenoot tussen eind 2015 en juli 2017 niets meer heeft gehoord van noch problemen heeft ondervonden met A.J., (vii) het niet duidelijk is waarom men haar echtgenoot zou beschuldigen van de arrestatie van A.J., (viii) het opmerkelijk is dat de ‘Qiyadat al Amma’, de groepering waarbinnen A.J. actief was én die haar

echtgenoot ervan verdacht A.J. te hebben verklikt, amper moeite heeft gedaan om haar echtgenoot te vinden na de arrestatie van A.J. en de vlucht van haar echtgenoot uit het kamp, en (ix) zij niet hebben weten te overtuigen dat naar hen werd geïnformeerd door de voormalige belagers van haar echtgenoot, laat staan door mensen die kwade bedoelingen hadden.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

5.3. De commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat verzoeksters echtgenoot en zijn broer Ah. van eind de jaren '90 tot en met eind 2015 in conflict hebben gelegen omwille van de kapperszaak van haar echtgenoot. Uit verzoeksters verklaringen en die van haar echtgenoot blijkt evenwel dat deze problemen werden beëindigd met de verkoop van deze zaak eind 2015/begin 2016 en bijgevolg niet langer actueel zijn.

Verzoekster bevestigt in voorliggend verzoekschrift dat de discussie omtrent de kapperszaak is afgerond, maar benadrukt dat dit niet wil zeggen dat het conflict tussen haar gezin en haar schoonbroer volledig is opgelost. Ah. zou blijvend geruchten voeden omtrent de spionage van haar echtgenoot voor de Libanese autoriteiten met als doel om haar gezin uit het kamp te verjagen.

Verzoekster kan echter niet worden gevolgd.

Na de verkoop van de zaak van haar echtgenoot verbleven zij nog meer dan anderhalf jaar in Libanon. Haar echtgenoot verklaarde uitdrukkelijk dat er in deze periode geen problemen en/of incidenten meer plaatsvonden met zijn broer (NPO 27 januari 2020 echtgenoot, p. 27). Ook verzoekster gaf onmiskenbaar aan dat er, met de verkoop van de kapperszaak, een einde kwam aan de jarenlange problemen met haar schoonbroer: *“Ja, met hem waren de problemen beëindigd”* (NPO 4 maart 2020 (hierna: NPO II), p. 12).

Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot dat het conflict met Ah. en de daaruit volgende problemen, niet de directe aanleiding vormden voor hun vertrek uit Libanon. In dit verband verklaarden zij uitdrukkelijk dat de problemen die zij ondervonden omwille van de vermeende rol van haar echtgenoot bij de arrestatie van A.J., de directe aanleiding vormden voor hun vlucht uit Libanon (NPO 27 januari 2020 echtgenoot, p. 23; NPO 27 januari 2020 (hierna: NPO I), p. 23; NPO II, p. 9).

De problemen die verzoekster en haar gezin in het verleden ondervonden naar aanleiding van dit conflict zijn bijgevolg niet langer actueel en volstaan niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Libanon. Dat haar schoonbroer opnieuw tot zulke daden in staat zou zijn, is niet meer dan een loutere veronderstelling nu er hiervoor geen ernstige aanwijzingen zijn.

Het door haar echtgenoot neergelegde proces verbaal en medisch attest betreffende het door hem opgelopen oogletsel, wijzigt niets aan voorgaande bevindingen. De commissaris-generaal bemerkt terdege: *“Deze stukken tonen hoogstens aan dat uw echtgenoot naar aanleiding van het incident in 2010 een klacht heeft ingediend bij de Libanese autoriteiten tegen zijn broer alsook het gegeven dat hij een oogletsel heeft opgelopen. Dient echter opnieuw te worden benadrukt dat uit jullie verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat het conflict tussen uw echtgenoot en zijn broer reeds eind 2015: begin 2016 (zie supra) werd opgelost. Deze stukken tonen dan ook geenszins aan dat jullie omwille van het conflict met uw schoonbroer Libanon in 2017 dienden te verlaten dan wel dat u anno 2020 omwille van dit langdurig familiaal conflict met uw schoonbroer in geval van terugkeer naar Libanon alsnog een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.”*

5.4. Aan verzoeksters verklaringen aangaande hun directe vluchtaanleiding, meer bepaald de problemen in het vluchtelingenkamp al Shatila naar aanleiding van de vermeende rol van haar echtgenoot bij de arrestatie van A.J., kan geen geloof worden gehecht.

5.4.1. Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster noch haar echtgenoot aannemelijk hebben kunnen maken dat haar echtgenoot door A.J., dan wel door andere bewoners van

het vluchtelingenkamp, werd verdacht van spionage voor de Libanese autoriteiten en/of veiligheidsdiensten.

Zij blijven immers bij loutere beweringen waar zij stellen dat men er haar echtgenoot, als gevolg van hun familiale band met Sa., verzoeksters halfbroer die werkzaam is binnen het Libanese leger, van verdacht informatie over het reilen en zeilen in het vluchtelingenkamp door te spelen aan de Libanese autoriteiten.

Verzoekster brengt bij haar verzoekschrift de legerdienstkaart van Sa. bij (stuk 15) als bewijs dat hij werd tewerkgesteld door het Libanese leger.

De Raad stelt hierbij vooreerst vast dat dit stuk een loutere fotokopie betreft waaraan slechts beperkte bewijswaarde kan gehecht worden daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt.

Verder doet dit stuk geen afbreuk aan de vage verklaringen die zowel verzoekster als haar echtgenoot hebben afgelegd in verband met de werkzaamheden van Sa. en zijn functie binnen het Libanese leger. De commissaris-generaal duidt wat dit betreft op goede grond: *“Zo stelde uw echtgenoot uitdrukkelijk dat het enige wat hij weet over de activiteiten van zijn schoonbroer is dat hij lang heeft gediend in het Libanese leger. Verder kon hij geen details verschaffen. Zo wist hij niet welke rang uw halfbroer had noch wat hij concreet deed binnen het leger. Uw echtgenoot voegde hier wel aan toe dat uw halfbroer zo’n vijf jaar geleden op pensioen zou zijn gegaan (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 12). Ook u kwam niet verder dan te stellen dat uw halfbroer lange tijd actief was binnen het leger. In dit verband verklaarde u dat uw halfbroer het gezin vaak kwam bezoeken tijdens de burgeroorlog in 1982. Tijdens deze bezoeken droeg uw halfbroer een militair uniform (zie CGVS S.(...) dd. 27.01.2020, p. 8). Wat hij precies deed binnen het leger wist u echter evenmin (zie CGVS S.(...) dd. 27.01.2020, p. 8).”* Noch verzoekster noch haar echtgenoot bleken dus in staat te zijn om enige concrete informatie te verschaffen over de activiteiten van haar halfbroer bij het Libanese leger. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster enige concrete kennis zou hebben van de werkzaamheden van haar halfbroer, te meer dit de reden betrof voor de vele geruchten over de vermeende spionage-activiteiten van haar echtgenoot. De verklaring van haar echtgenoot ter vergoelijking voor hun gebrek aan informatie, met name dat zij geen contact onderhouden met verzoeksters halfbroer (NPO echtgenoot, p. 12), is niet alleen onvoldoende, maar is bovendien volledig in strijd met zijn latere verklaringen waarbij hij plots stelde dat verzoeksters halfbroer vaak bij hem op bezoek kwam in het vluchtelingenkamp (NPO echtgenoot, p. 28). Dat verzoeksters echtgenoot dergelijke afwijkende verklaringen aflegt met betrekking tot het contact met verzoeksters halfbroer is niet ernstig.

Voorgaande bevindingen doen reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen als zou verzoeksters halfbroer effectief actief zijn geweest binnen het Libanese leger.

En zelfs al zou hieraan enig geloof kunnen worden gehecht, quod non, kan uit de bijgebrachte legerkaart niet blijken dat verzoeksters echtgenoot omwille van de vroegere tewerkstelling van Sa. bij het leger werd gezien als spion. Dat hij door de inwoners van het Palestijnse vluchtelingenkamp Shatila werd beschuldigd van spionage voor, dan wel van de samenwerking met de Libanese autoriteiten omwille van deze familiale band, is bijgevolg geenszins aangetoond.

In navolging van de commissaris-generaal, acht de Raad het bovendien weinig aannemelijk dat, waar de echtgenoot van verzoekster verklaart dat zij weinig tot geen contact onderhielden met verzoeksters halfbroer, de bewoners van het vluchtelingenkamp überhaupt op de hoogte zouden zijn van de (vermeende) activiteiten van de halfbroer daar verzoekster noch haar echtgenoot zelf enig idee blijkt te hebben van wat het werk van verzoeksters halfbroer exact inhield. Waar verzoeksters echtgenoot in latere verklaringen aangaf dat verzoeksters halfbroer op regelmatige basis bij hen thuis langskwam, acht de Raad het niet aannemelijk dat, enerzijds, het volledige vluchtelingenkamp op de hoogte zou zijn geweest van de activiteiten van deze halfbroer doch, anderzijds, dat verzoekster en haar echtgenoot er niet in slagen om enige informatie te verschaffen aangaande zijn precieze activiteiten binnen het Libanese leger.

Gelet op het voorgaande kunnen er dan ook vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van verzoeksters beweringen dat zij en haar gezin in het vluchtelingenkamp werden verdacht van samenwerking met de Libanese autoriteiten.

5.4.2. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij stelt dat verzoekster evenmin aannemelijk heeft kunnen maken dat er enige betrokkenheid was van A.J. in het langdurig familiaal conflict tussen haar echtgenoot en zijn broer Ah.

Verzoekster benadrukt dat haar schoonbroer en A.J. wel degelijk bij dezelfde groepering zitten en voegt bij voorliggend verzoekschrift een attest neer van het Veiligheidscomité in Shatila van 23 november 2020 (stuk 16) waarin de betrokkenheid van haar schoonbroer bij de groepering van A.J. expliciet wordt bevestigd.

Ook dit document betreft echter een loutere fotokopie waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan worden gehecht. Het weegt verder niet op tegen de gebrekkige verklaringen van verzoeksters echtgenoot over de vermeende betrokkenheid van zijn broer Ah. bij de 'Qiyadat al Amma'. De commissaris-generaal bemerkt hierover terdege: *"Voorts is het opvallend dat uw echtgenoot initieel stelde dat zowel zijn broer als A.J.(...) aangesloten waren bij 'Jabha al Shabiha', een andere organisatie die eveneens actief is in het vluchtelingenkamp, waarna hij snel zijn verklaringen moest aanpassen (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 25). Dat uw echtgenoot initieel verward was over de groepering waartoe zijn broer én A.J.(...) behoren mag ook ten zeerste verbazen."*

Het verweer dat deze kleine menselijke vergissing haar echtgenoot niet mag worden verweten, overtuigt niet en neemt niet weg dat haar echtgenoot zich heeft versproken over de groepering waartoe zijn broer en A.J. zouden behoren. Verzoekster tracht dit nog te vergoelijken door erop te wijzen dat de groeperingen 'Qiyadat al Amma' en 'Jabha al Shabiha' beide afgesplitste groeperingen van een en dezelfde groepering 'Aljabha Alshabeya Li Takreen Felstien' uitmaken. Evenwel zou men dan verwachten dat haar echtgenoot deze oorspronkelijke groepering zou vermelden en niet de verkeerde fractie ervan. Het voorgaande verklaart dan ook nog steeds niet waarom verzoeksters echtgenoot initieel 'Jabha al Shabiha' vernoemde.

Voorts is het frappant dat haar echtgenoot de vermeende betrokkenheid van zijn broer bij de 'Qiyadat al Amma' niet heeft vermeld op het moment dat hem werd gevraagd naar de politieke activiteiten van zijn familieleden (NPO echtgenoot, p. 12). Meer zelfs, wanneer haar echtgenoot hierover uitdrukkelijk werd bevraagd, beweerde hij ten stelligste dat er niemand van zijn familie is betrokken bij een politieke partij, een beweging en/of een groepering. Indien haar schoonbroer Ah. effectief banden heeft met, dan wel op één of andere manier betrokken is bij, de 'Qiyadat al Amma', dan is het niet aannemelijk dat haar echtgenoot dit niet onmiddellijk heeft gemeld toen hem hiernaar werd gevraagd maar dan wel aangaf zijn oudste broer H. is tewerkgesteld bij een lokale moskee waar hij instaat voor de oproep tot het gebed (NPO echtgenoot, p. 12). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de vermeende activiteiten van Ah. voor en diens betrokkenheid bij de 'Qiyadat al Amma'.

En zelfs al zou kunnen worden aangenomen dat Ah. in deze groepering zit, quod non, kan uit dit enkele feit niet worden afgeleid dat A.J. tegen betaling op tal van vlakken bescherming bood aan Ah. zoals door verzoeksters echtgenoot wordt beweerd (NPO echtgenoot, p. 25) en dat hij werd betrokken bij het familiaal conflict tussen haar echtgenoot en zijn broer. Dit blijft dan ook een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijskrachtig element.

Daarenboven slaagt verzoekster er niet in te duiden waarom A.J. vanaf eind 2010 werd betrokken in het familiaal conflict tussen haar echtgenoot en zijn broer Ah.

Op het moment dat haar echtgenoot eind 2010 voor het eerst heibel kreeg met A.J., die hem zou hebben beschuldigd van spionage en zou hebben bedreigd (NPO echtgenoot, p. 20, 25), lag haar echtgenoot immers reeds meer dan tien jaar in conflict met zijn broer én zouden de beweerde geruchten betreffende zijn vermeende activiteiten als spion bovendien al veel langer zijn verspreid binnen het vluchtelingenkamp (NPO echtgenoot, p. 19; NPO II, p. 8). Uit de verklaringen van de echtgenoot blijkt verder dat zijn problemen met zijn broer tot op dat moment grotendeels beperkt bleven tot pesterijen en intimidaties (NPO echtgenoot, p. 23).

Bovendien stelde verzoeksters echtgenoot dat na het incident eind 2010, waarbij A.J. hem naar eigen zeggen bedreigde en tussen zijn benen zou hebben geschoten, er géén incidenten of dreigementen meer plaatsvonden en dit tot eind 2015 (NPO echtgenoot, p. 26). Verzoekster ontkent dit in haar verzoekschrift en benadrukt dat zij en haar gezin in de periode tussen 2010 en 2015 wel degelijk nog werden lastiggevallen. Zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud van haar echtgenoot en kinderen. Uit deze citaten kan echter nergens enige directe betrokkenheid van A.J. blijken. Zo verklaarde haar echtgenoot uitdrukkelijk dat hij in die periode geen contact gehad heeft met A.J.; enkel dat andere mensen hem af en toe commentaar gaven en dreigbrieven onder de deur legden (NPO echtgenoot, p. 26). Haar oudste zoon zou verder hebben gemeld dat er in die periode veel problemen waren (uittreksel in verzoekschrift NPO J.F. 3 december 2019, p. 10); echter laat verzoekster na om wat hij hierover verder heeft uiteengezet eveneens te citeren, zodat niet kan worden vastgesteld over welke problemen haar oudste zoon het heeft. Uit de geciteerde verklaringen van haar jongste zoon blijkt

verder dat hij enkel problemen kende met leerlingen op zijn school (uittreksel in verzoekschrift NPO K.F. 3 december 2019, p. 8-9).

Nergens uit de geciteerde verklaringen kan derhalve blijken dat haar zonen en echtgenoot in die periode van eind 2010 tot eind 2015 directe problemen hebben gekend met A.J.

Indien haar schoonbroer effectief een beroep zou hebben gedaan op A.J. om haar echtgenoot te bedreigen zodat hij alsnog zijn zaak zou verkopen tegen de gevraagde prijs, én A.J. haar echtgenoot ook zelf als een bedreiging zou hebben gezien voor zijn illegale activiteiten gezien men ervan overtuigd was dat haar echtgenoot als informant voor de Libanese autoriteiten zou fungeren, is het niet geloofwaardig dat A.J. haar echtgenoot na dit eenmalig incident in 2010 gedurende vijf jaar ongemoeid zou hebben gelaten en nooit persoonlijk contact zou hebben opgezocht.

5.4.3. De medische attesten neergelegd bij de asielinstanties van 24 oktober 2020, 4 mei 2018, 8 maart 2018 en 28 februari 2020 (AD CGVS, map met documenten) en de medische attesten van 17 november 2020 gevoegd bij het verzoekschrift (stukken 17 en 18) handelen over verwondingen die verzoeksters zonen J. en K. op 28 december 2015 zouden hebben opgelopen toen A.J. weer langs kwam.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke gezondheid van een patiënt. Zo kan een arts, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dus niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen dan ook niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek. Medische attesten maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook te worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van een verzoeker.

In deze moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medische attesten voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde verwondingen en letsels van de zonen van verzoekster het gevolg zijn van de door haar voorgehouden aanval door A.J. op 28 december 2015.

Over deze medische attesten kunnen alvast volgende bemerkingen worden gemaakt.

Uit het handgeschreven medisch attest uit Libanon van 25 juli 2017 blijkt dat J. zijn verwondingen opliep bij een mesaanval en als gevolg hiervan moest worden geopereerd. In het medisch attest uit België werden bijkomende vaststellingen gemaakt van verscheidene littekens op het lichaam van J. Het getypte attest van de behandelende arts uit Libanon van 17 november 2020 meldt dat J. *“naar verluidt”* op 28 december 2015 steekwonden heeft opgelopen waarna een spoedoperatie noodzakelijk was. Het attest opgesteld door Libanees specialist chirurgie in botten en gewrichten van 17 november 2020 geeft weer dat K. een breuk in zijn linkerhand heeft opgelopen.

In de verschillende attesten worden er, buiten voorgaande vermeldingen, geen (verdere) uitspraken gedaan over de omstandigheden waarin verzoeksters zonen hun letsels opliepen, laat staan over de identiteit van de dader. Er blijkt uit de attesten evenmin of andere oorzaken voor de vastgestelde letsels mogelijk zijn dan wel geheel moeten worden uitgesloten. In de attesten wordt verder geen duidelijkheid gegeven over de graad van overeenstemming tussen de verwondingen van de zonen en de door verzoekster verklaarde oorzaak ervan.

Samenvattend kan uit de gegevens op deze attesten niet worden afgeleid dat de opgelopen verwondingen en littekens daadwerkelijk verband zouden houden met van een aanval door A.J. naar aanleiding van een familieconflict dat jarenlang aansleepte en daarvan daadwerkelijk het gevolg zouden zijn.

Verder merkt de commissaris-generaal terecht op dat het medisch attest uit Libanon is gedateerd op 25 juli 2017, zo'n anderhalf jaar na de vermeende aanval op J. en een louter met de hand geschreven attest betreft zonder enige officiële hoofding waaraan slechts zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend vermits dit document door eenieder kan zijn opgesteld. Uit de verklaringen van verzoeksters echtgenoot blijkt verder dat dit attest werd opgesteld op vraag van zijn broer H. (NPO echtgenoot, p. 18) en dus een gesolliciteerd karakter vertoont.

Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden bij het getypte attest dat verzoekster na confrontatie met deze bevinding in de bestreden beslissing bij haar verzoekschrift voegt. Dit attest is gedateerd op 17 november 2020 en is eveneens opgesteld op vraag van verzoeksters schoonbroer H. Uit de bewoording *“naar verluidt”* volgt bovendien dat dit attest op basis van diens verklaringen is opgesteld en niet op basis van geobjectiveerde elementen. Verder bevat dit attest geen officiële hoofding en kan het eveneens door om het even wie zijn opgesteld. Om deze redenen heeft ook dit attest slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Wat betreft de beweerde verwondingen van K., is het reeds niet ernstig te noemen dat verzoekster hiervan post factum bij haar verzoekschrift een medisch attest bijbrengt. Uit haar verklaringen blijkt immers dat haar beide zonen (dringend) medische zorgen dienden te krijgen naar aanleiding van het incident met A.J. (NPO I, p. 17 en 18). Dat verzoekster wel in staat was van bij aanvang van de asielpprocedure medische stukken voor te leggen ter staving van de verwondingen van J., maar geen documenten betreffende K. die bij dezelfde aanval zou zijn verwond en, net als J., naar het ziekenhuis werd gebracht waar hij op hetzelfde moment werd verzorgd, is weinig geloofwaardig. Verder komt de inhoud van dit attest niet overeen met de verklaringen van verzoeksters echtgenoot hierover. In het attest is er sprake van een breuk in de twee botten van zijn hand. Haar echtgenoot had het echter over een gebroken onderarm (NPO echtgenoot, p. 21). Dit alles samen maakt dat ook dit attest slechts een beperkte bewijswaarde heeft.

Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van de attesten, oordeelt de Raad dat aan deze medisch attesten in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en zij aldus geen sterke aanwijzing vormen dat de vastgestelde verwondingen en littekens werden opgelopen tijdens de door verzoekster voorgehouden aanval door A.J. op 28 december 2015.

Wanneer het beperkt gewicht van het medisch attest verder wordt gezien in samenhang met verzoeksters verklaringen die geen blijk geven van een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekster in dit geval niet aannemelijk maakt dat de letsels van haar zonen zouden zijn opgelopen in de door haar beschreven context van mishandelingen door A.J. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van haar vrees voor vervolging en/of ernstige schade en aan het beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoekster bij terugkeer naar Libanon het slachtoffer kan worden van mishandelingen door A.J.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin de zonen van verzoekster hun verwondingen en littekens hebben opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van de voormelde verwondingen en littekens van haar zonen.

5.4.4. De waarachtigheid van de problemen verzoeksters echtgenoot met A.J. wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat haar echtgenoot ook tussen eind 2015 en juli 2017 niets meer heeft gehoord van, noch problemen heeft ondervonden met A.J., hoewel er in de voorgaande jaren verscheidene niet mis te verstane dreigementen zouden zijn geweest ten aanzien van haar echtgenoot omwille van de geruchten over zijn vermeende activiteiten als spion voor de Libanese staat en de bedreiging die haar echtgenoot voor A.J. en zijn illegale activiteiten vormde. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Zo stelde uw echtgenoot in dit verband het volgende: “Er zijn geen problemen geweest na de verkoop van de zaak aan (mijn) broer Ah.(...) met A.J.(...). Wel de arrestatie van A.J.(...) heeft bewijs voor bepaalde groeperingen dat ik die persoon heb verklikt aan de Libanese overheid. Er zijn geen intimidaties geweest met die persoon” (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 27). Het mag verbazen dat, indien A.J.(...) uw echtgenoot effectief verdacht van spionage voor de Libanese autoriteiten en hem als een bedreiging zag, het feit dat uw echtgenoot eindelijk toegaf de zaak aan zijn broer terug te verkopen, voor A.J.(...) voldoende was. Er kan immers niet worden ingezien hoe dit A.J.(...) ervan zou hebben kunnen behoeden dat uw echtgenoot alsnog, via zijn vermeende contacten met de Libanese overheid, zijn illegale activiteiten in het kamp zou boycotten. Uw echtgenoot stelde nochtans dat voorafgaand aan het incident eind 2015, waarbij jullie beide zonen gewond zouden zijn geraakt, A.J.(...) zijn haat jegens hem groter en groter was geworden, dit daar men ervan overtuigd was dat uw echtgenoot de enige informant was in het vluchtelingenkamp en uw echtgenoot als gevolg hiervan een directe bedreiging vormde voor de drugsdealers in het kamp (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 26). Dat A.J.(...) uw echtgenoot dan, volgend op zijn akkoord de zaak aan zijn broer terug te verkopen, voor het overige gewoon met rust zou hebben gelaten, is geenszins logisch. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw echtgenoot zijn vermeende problemen met A.J.(...). Dat A.J.(...) ”*

dan uiteindelijk in juli 2017 bij uw echtgenoot in de kapperszaak kwam omdat hij de strijdbijl wilde begraven, kan, in licht van voorgaande, dan ook ten zeerste worden betwist. Dit eens te meer gezien uw echtgenoot zelf aangaf dat er al ruim anderhalf jaar niets meer was gebeurd daar het conflict reeds opgelost was."

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij ter weerlegging of ontkrachting van deze pertinente vaststelling.

5.4.5. Verder bemerkt de commissaris-generaal terecht dat het niet duidelijk is waarom de andere bewoners van het vluchtelingenkamp haar echtgenoot zouden beschuldigen van de arrestatie van A.J.: *"Voorts dient te worden opgemerkt dat uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt dat A.J.(...) op de dag van zijn aanhouding voor het eerst in uw echtgenoot zijn zaak kwam. Uw echtgenoot had op dat moment al gedurende anderhalf jaar geen contact meer gehad met A.J.(...) (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 22). Op welke wijze uw echtgenoot op de hoogte zou zijn geweest van A.J.(...) zijn komst naar de zaak, en bijgevolg de bevoegde Libanese instanties hiervan op de hoogte zou hebben kunnen brengen, is dan ook geenszins duidelijk. Daarenboven stelde u, net als uw echtgenoot, dat de Libanese veiligheidsdiensten reeds enkele minuten na de komst van A.J.(...) naar uw zaak overgingen tot zijn arrestatie (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 22 – zie CGVS S.(...) dd. 04.03.2020, p. 12). Ook hiermee rekening houdend mag het verbazen dat A.J.(...) zelf, dan wel zijn handlangers of anderen, uw echtgenoot verdacht zouden hebben van het doorspelen van deze informatie."*

Door louter te benadrukken dat de arrestatie plaatsvond in zijn kapperszaak en hiervan meerdere mensen getuige waren en te herhalen dat het conflict tussen haar echtgenoot en A.J. een algemeen bekend feit is, slaagt verzoekster er niet in hier een ander licht op te werpen. Uit de geschetste gang van zaken is het immers duidelijk haar echtgenoot niet op voorhand kon hebben geweten wanneer A.J. zou langskomen en kon hij voor zijn komst de autoriteiten hiervan dan ook niet inlichten. Getuigen in de zaak zouden ongetwijfeld ook hebben gezien dat verzoeksters echtgenoot evenmin de kans zou hebben gehad om, in de paar minuten na de binnenkomst van A.J. in de zaak, onopgemerkt de autoriteiten te informeren waarna deze nagenoeg onmiddellijk ter plaatse waren. Dat hij hiervan desondanks toch zou worden beschuldigd, is dan ook niet aannemelijk.

Waar verzoekster verwijst naar de jarenlange en hardnekkige geruchten over zijn vermeende activiteiten als informant, kan, zoals hoger uiteengezet, opnieuw worden opgemerkt dat zij op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat haar echtgenoot effectief werd beschuldigd van spionage.

Verzoekster gaat er met haar verweer overigens aan voorbij dat de commissaris-generaal bemerkt dat uit de verklaringen van haar echtgenoot blijkt dat er 282 openstaande aanhoudingsmandaten waren voor A.J. Daarnaast legde haar echtgenoot ook verscheidene (kranten)artikels neer met betrekking tot A.J.'s illegale activiteiten in het vluchtelingenkamp (NPO echtgenoot, p. 19). Hieruit kan worden opgemaakt dat zowel de Libanese autoriteiten, net als de bewoners van het vluchtelingenkamp, op de hoogte waren van A.J.'s activiteiten. In het licht van deze bevindingen en rekening houdende met het geheel van wat voorafgaat, mag het duidelijk zijn dat verzoekster geenszins heeft weten te overtuigen dat men enkel haar echtgenoot ervan zou kunnen verdenken A.J. te hebben verklikt. Het is immers duidelijk dat A.J. gekend was bij de Libanese staat en dat er verscheidene personen reeds klacht tegen hem hadden ingediend als gevolg van zijn (criminele) activiteiten.

Nergens in de artikels wordt verder enige link gemaakt met haar echtgenoot en haar familie dan wel de problemen die zij zouden hebben gekend met A.J.; haar echtgenoot verklaarde ook zelf uitdrukkelijk dat hij noch zijn familie in de voorgelegde artikels worden vermeld (NPO echtgenoot, p. 19).

Verzoekster brengt drie attesten bij van het veiligheidscomité in Shatila als bewijs van de geruchten in het kamp over de vermeende spionageactiviteiten van haar echtgenoot, van de problemen met A.J., en van de verdachtmaking van haar echtgenoot omtrent de arrestatie van A.J.: een attest gedateerd op 25 juli 2017 (stuk 19) dat reeds door haar echtgenoot werd neergelegd en twee attesten gedateerd op 17 en 23 november 2020 (stukken 20 en 21) die volgens verzoekster een actualisering betreffen van de feiten naar aanleiding van huidig beroep. Hierover kunnen de volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst zijn alle drie de attesten opgesteld op vraag van verzoeksters schoonbroer H. en zijn ze niet meer dan een loutere weergave van hetgeen H. ten aanzien van het veiligheidscomité verklaarde. Nergens uit deze attesten kan blijken dat het comité daaromtrent zelf een onderzoek heeft gevoerd en zelf vaststellingen heeft gemaakt die de verklaringen van H. kunnen bevestigen.

Op basis van deze drie attesten kan dan ook niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

Daarenboven strookt de inhoud van het attest van 25 juli 2017 niet met de verklaringen van haar echtgenoot. De commissaris-generaal bemerkt terecht: *"Zo staat er in het attest dat uw echtgenoot de verantwoordelijken van het kamp heeft ingelicht over de illegale activiteiten van A.J.(...) in het*

vluchtelingenkamp waardoor jullie zonen met de dood werden bedreigd (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 17). Uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt echter dat hij nooit een klacht heeft ingediend tegen A.J.(...) daar hij schrik had dat hierdoor de situatie zou escaleren (zie CGVS dd. 27.01.2020, p. 26 en 27). Uw echtgenoot maakte evenmin melding van een eventuele aangifte van deze persoon bij de kampverantwoordelijken. Dat jullie zonen met de dood werden bedreigd omwille van deze vermeende aangifte klemt bijgevolg eveneens met uw echtgenoot zijn eigen verklaringen (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 22)."

Wat betreft de attesten van 17 en 23 november 2020 stelt de Raad vast dat beide zijn opgesteld door dezelfde persoon, namelijk de leider van de veiligheidsmacht, kolonel A.A. Dat deze persoon op slechts zes dagen tijd twee attesten heeft opgesteld en de voorgehouden problemen niet reeds in eenzelfde document attesteert, is weinig ernstig noch aannemelijk.

Verzoekster legt bij aanvullende nota nog een brief neer van 10 januari 2021 van professor Diana Allan, die in 2001 in aanraking kwam met verzoekster en haar gezin tijdens Engelse lessen die zij verzorgde in het kader van haar onderzoek als antropologe in het kamp Shatila. Naast de algemene problematiek in het kamp, gaat zij in deze brief in op de voorgehouden problemen van verzoekster en haar gezin met A.J.

Wat dit laatste betreft, moet echter worden vastgesteld dat uit de brief niet kan blijken op basis van welke elementen professor Diana Allan ertoe komt te stellen dat verzoekster en haar gezin problemen kenden met A.J. en dat valse beschuldigingen werden geuit over de spionageactiviteiten van haar echtgenoot. Er kan uit deze brief niet blijken dat zij dit baseert op eigen waarnemingen of vaststellingen, dan wel op verklaringen of geruchten van derden. Het lijkt erop dat wat in voormelde brief wordt geattesteerd een loutere weergave betreft van wat verzoekster en/of haar echtgenoot tegenover de professor in kwestie verklaarde(n). Deze brief toont dan ook geenszins aan dat de aangehaalde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden.

De bewijswaarde van de drie attesten van het veiligheidscomité in Shatila alsook van de brief van professor Diana Allan is dan ook bijzonder relatief en, afgewogen tegen de veelheid aan tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen, volstaan deze attesten op zich niet om verzoeksters persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

5.4.6. Verder is het niet aannemelijk dat de 'Qiyadat al Amma', de groepering waarbinnen A.J. actief was en die er verzoeksters echtgenoot van verdacht A.J. te hebben verklikt, amper moeite heeft gedaan om haar echtgenoot te vinden na de arrestatie van A.J. en de vlucht van haar echtgenoot uit het kamp. De repliek dat haar echtgenoot meteen is vertrokken zonder eerst nog langs huis te passeren en er wel degelijk naar hem werd gezocht, doet geen afbreuk aan de weinig doorgedreven inspanning van deze groepering om haar echtgenoot op te sporen.

De commissaris-generaal stelt terecht: *"Uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt dat men, met uitzondering van een éénmalige zoekactie op de dag van zijn vlucht, schijnbaar geen verdere inspanningen heeft geleverd om hem te vinden (zie CGVS M.(...) dd. 27.01.2020, p. 22). Bovenstaande geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van "Qiyadat al Amma" om uw echtgenoot (alsnog) te vinden, dit in tegenstelling tot wat uw echtgenoot met zijn verklaringen wil doen uitschijnen. Dat men slechts éénmaal naar uw echtgenoot zou zijn komen zoeken, én dit enkel in zijn kapsalon, is geenszins logisch. Indien men er werkelijk van overtuigd was dat uw echtgenoot als informant fungeerde voor de Libanese staat, en uw echtgenoot direct verantwoordelijk werd geacht voor de arrestatie van A.J.(...), is volstrekt onaannemelijk dat men niet meer inspanningen zou doen / hebben gedaan om uw echtgenoot te vinden én bovendien enkel / éénmalig op de plaats waar de arrestatie plaatsvond naar uw echtgenoot zou hebben gezocht. Indien uw echtgenoot daadwerkelijk A.J.(...) zou hebben verklikt, is het immers weinig waarschijnlijk dat hij gewoon in zijn kapsalon zou zijn blijven verder werken."*

De bewering dat de groepering van A.J. naar haar echtgenoot heeft geïnformeerd bij zijn familieleden, weet verzoekster niet aannemelijk te maken. Zij stelt dat het logisch is dat, wanneer er na het incident vanuit onverwachte hoek werd geïnformeerd naar haar gezin, de groepering van A.J. hier achter zal hebben gezeten. Dit is echter wederom een loutere veronderstelling. Zij brengt geen geobjectiveerde noch bewijskrachtige elementen bij die erop wijzen dat naar hen werd geïnformeerd door voormalige belagers van haar echtgenoot of leden van de 'Qiyadat al Amma', laat staan door mensen die kwade bedoelingen hadden.

5.4.7. In zoverre verzoekster haar psychologische problemen – de door haar bijgebrachte medische en psychologische attesten maken onder meer melding van PTSD en angst – wijt aan de traumatische

gebeurtenissen voorgevallen in het land van herkomst, benadrukt de Raad dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de mentale gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke oorzaak ervan. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van wat hem door zijn patiënt wordt gezegd.

Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Psychologisch attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

In casu stipt dat de Raad aan dat uit de voorgelegde psychologisch attesten niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten, nu blijkt dat de behandelende psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve (medische) bron van informatie. Bovendien blijken verzoeksters psychische problemen ook te maken hebben met haar onzeker verblijfsstatuut. Bijgevolg meent de Raad dat aan voormelde psychologische attesten slechts een beperkte bewijskracht kan worden toegekend en dat zulke attesten steeds moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

Zoals hierboven is gebleken, zijn verzoeksters verklaringen omtrent de voorgehouden problemen met A.J. niet geloofwaardig. Gelet op verzoeksters ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Er kan niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor haar psychologische problemen.

Dat verzoekster psychische problemen kent, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn en kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar mentale problemen. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar mentale problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar mentale problemen.

5.4.8. De door overige door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“Uw Libanese identiteitskaart en uw paspoort bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw herkomst. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.”*

5.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster er niet in slaagt om de bovenvermelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in haar vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoeksters vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

Waar in het psychologisch attest van 26 november 2020 (stuk 23) nog wordt benadrukt dat “er (...) op dit moment nog steeds begeleiding [is] om deze fase goed door te komen”, verwijst de Raad naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonde, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Libanese overheden of hulpverleners haar opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. Integendeel, uit haar verklaringen en het psychologisch attest van 26 november 2020 blijkt dat zij reeds voor haar vertrek uit Libanon in behandeling was bij een arts en zij toen reeds medicamenteuze ondersteuning kreeg (NPO II, p. 3). Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij als Libanese staatsburger niet opnieuw toegang zou hebben tot medische behandeling. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Libanon een reëel risico bestaat dat haar opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontfangen.

Waar verzoekster verwijst naar de erbarmelijke omstandigheden in het vluchtelingenkamp Shatila, gelet op de verminderde steun van UNRWA, wijst de Raad erop dat verzoekster een Libanees staatsburger is en niet valt onder de bescherming van UNRWA. Haar betoog ter zake is dan ook niet dienstig.

Bovendien is verzoekster als Libanees staatsburger niet verplicht zich in het vluchtelingenkamp van Shatila te vestigen. De Raad dient zich dan ook niet verder te buigen over de stukken 1 tot 13 en 22 gevoegd bij het verzoekschrift.

Verder blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in Libanon sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die grotendeels wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat verzoekster bij terugkeer naar Libanon zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting als gevolg van een opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Door louter te verwijzen naar haar kwetsbaar psychologisch profiel maakt verzoekster dit niet aannemelijk.

Gevraagd om toe te lichten wat zij bedoelde met haar verklaring dat ze langs beide kanten werd gediscrimineerd, verklaarde verzoekster: *“Ooit toen mijn man paspoort ging aanvragen bleef hij lang binnen. Ik ging vragen of alles goed met hem ging binnen. En de soldaat daar vroeg welke nationaliteit heeft jouw man. Toen ik Palestijn zei, zei hij op een beledigende manier. Ga jij daar dan maar wachten. Weet jij waarom hij dat deed? Enige redenen was omdat ik gehuwd was met Palestijn. Daar in het kamp mochten zij mij niet omdat ik Libanees was en zij beschuldigden mij van spionage omdat broer in het leger zat. Nog iets als de Libanezen niet racist waren dan zou ik de nationaliteit aan mijn kinderen kunnen geven.”*

De Raad herinnert eraan dat het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereikt enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Uit verzoeksters verklaringen kan zulks niet blijken; evenmin blijkt dit uit de brief van 10 januari 2021 van professor Diana Allan.

Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie, volstaat het op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Verder toont verzoekster niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend, kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Libanon, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 1 februari 2022 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in Libanon verder aangevuld en geactualiseerd aan de hand van de COI Focus *“Libanon – veiligheidssituatie”* van 11 januari 2021. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat verzoekende partij louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekende partij wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde of gevoegde informatie (stuk 14) is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheids-situatie in Libanon is gesteund. Door louter te verwijzen naar haar psychologisch kwetsbaar profiel maakt verzoekster evenmin alsnog aannemelijk dat zij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Met de psychologische attesten wordt verder niet op gefundeerde, objectieve wijze aangetoond dat verzoekster omwille van haar psychologische problemen niet in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en dat haar geestestoestand leidt tot een dermate verhoogd risico op willekeurig geweld dat zij subsidiaire bescherming behoeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.3. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Waar verzoekster opwerpt dat het praktisch onmogelijk is voor haar gezinsleden, allen Palestijnse vluchtelingen, om terug te keren naar Libanon omdat dit land afgewezen Palestijnse asielzoekers niet meer aanvaardt, wijst de Raad erop dat verzoekster geen Palestijns vluchteling is maar een Libanese staatsburger. Verder merkt de Raad op dat haar zonen en echtgenoot die wél Palestijnse vluchtelingen zijn inmiddels werden erkend als vluchteling, gelet op de vaststelling dat UNRWA niet in staat is zijn taken uit te voeren.

In zoverre verzoekster aanklaagt dat haar terugkeer ertoe zou leiden dat zij wordt gescheiden van haar gezin, wijst de Raad erop dat het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing er overigens niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Deze beslissing houdt enkel in dat haar internationale bescherming wordt geweigerd en houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft zij tot gevolg dat verzoekster definitief van haar gezin wordt gescheiden.

8. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, wijst de Raad erop dat in casu geen toepassing gemaakt wordt van deze artikelen nu verzoekster door de commissaris-generaal op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet internationale bescherming wordt geweigerd. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Overigens valt verzoekster, als Libanese staatsburger, geenszins onder voormeld artikel 1D.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES